

Granges marines.

En el Neolític, els sers humans van començar a domesticar animals i cultivar plantes. Durant mil·lennis hem aconseguit dominar, millorar i creuar espècies de sers vius per a alimentar-nos, però sempre en terra ferma.

Mentrestant, els recursos aquàtics, sobre tots els marins, pareixien il·limitats i irreductibles. Fins que ben entrat el segle XX ens en vam adonar de que li demanem al mar més del que pot donar-nos, sobretot en algunes zones molt habitades, com el Mediterrani.

Es va pensar que les piscifactories podien ser la revolució neolítica dels oceans, i, si bé no són moltes les espècies de peixos que admeten estes tècniques, l'activitat productiva de les granges del mar ha beneficiat empresaris i consumidors.

Les encara xicotetes daurades, tancades en gàbies, troben el menjar sense esforç ni risc, en forma de pinso. Però no és una invitació desinteressada; el festí només durarà fins que la grandària dels peixos siga l'adequat per a la venda.

Tampoc per als grangers arriben els beneficis a canvi de res. Les piscifactories exigixen una vigilància i unes cures quasi constants. A més de subministrar el pinso, cal instal·lar les gàbies, reparar-les, mantindre en bones condicions, supervisar contínuament que tot funcione bé i que els peixos estiguen en bon estat.

Les costes d'Alacant concentren bona part de les empreses d'este sector, que quasi mai són bé vistes per la gent relacionada amb la pesca, ja que constituïxen una competència directa i difícil. A més, sobre les piscifactories pes l'acusació d'eutrofizar les aigües i alterar l'ecosistema.

Viure en la contornada de la gàbia té molts dels avantatges de la granja i cap dels seus inconvenients. Molts peixos acudixen a per les sobres del pinso i es beneficien de l'abundància d'aliment sense l'amenaça certa d'anar a parar a un plat.

A més, en els fons arenosos es troven esponges... ascidias... xicotets crustacis...; organismes filtrants que s'aprofiten dels detritus procedents de la piscifactoria.

Una sobreabundància de matèria orgànica de què també viu el següent nivell tròfic, representat per animals com un carranc pilós o una gambeta, beneficiaris del gran banquet servit per la piscifactoria.

Mentrestant, les daurades tracen moviments precisos, compassats amb el corrent, com si foren a algun lloc, com si la gàbia no marcara el seu destí; un destí que les portarà a la foscor d'un magatzem en compte d'al fons del mar o a la boca d'un peix major.